

Nr 165.

Av herr **Pettersson, David**, om tilläggs pension åt f. d. länsveterinären C. A. Svahn.

F. d. länsveterinären i Östergötlands län Carl Alfred Svahn, född den 6 mars 1865, utnämndes den 17 december 1909 till länsveterinär i Värmlands läns södra länsveterinärdistrikt samt transporterades och förordnades den 19 januari 1924 till länsveterinär i Östergötlands län. Sistnämnda befattning innehade han till den 7 mars 1930, då han efter uppnådd pensionsålder erhöll begärt avsked.

Då Svahn sålunda endast kunde åberopa en tjänstetid i statens tjänst av 20 år, tillerkändes han av statskontoret genom beslut den 27 februari 1930 avkortad pension till belopp av 3 588 kronor årligen att utgå enligt bestämmelserna i lagen angående civila tjänsteinnehavares rätt till pension den 11 oktober 1907 och motsvarande ²⁰/₂₅ av det för Svahn gällande pensionsunderlaget, 4 476 kronor.

Emellertid synas starka skäl tala för att Svahn, utan hinder därav, att han vid avskedstagandet ej kunde tillgodoräkna sig den för hel pension föreskrivna tjänstetiden, likväl tillerkändes rätt att komma i åtnjutande av oavkortad pension.

Innan Svahn förordnades till länsveterinär, hade han under tiden 9 oktober 1893—17 december 1909, eller sålunda i över 16 år, innehaft befattning såsom distriktsveterinär i Tranås distrikt. På grund av att distriktsveterinär-tjänsten före 1931 års lagstiftning om förstättligande av distriktsveterinärväsendet avlönats av landstinget, har Svahn ej vid fastställande av pensionen fått tillgodoräkna sig sin tjänstgöringstid såsom distriktsveterinär.

Såsom en konsekvens av 1931 års beslut om statens övertagande av veterinärväsendet har vid 1933 års riksdag fattats beslut om pension för länsveterinärer och distriktsveterinärer, som tidigare varit anställda i landstingstjänst. Genom Kungl. Maj:ts kungörelse den 10 november 1933 med särskilda bestämmelser i fråga om pension för länsveterinärer och vissa distriktsveterinärer har stadgats, att länsveterinär och distriktsveterinär, å vilken lagen den 11 oktober 1907 angående civila tjänsteinnehavares rätt till pension äger tillämpning, skall i fråga om tjänsteårsberäkning för erhållande av pension äga tillgodoräkna sig tjänstetid i av landsting avlönad befattning såsom distriktsveterinär i dess helhet, om tjänstepensionsavgift för befattningshavaren för nämnda tid erlagts till statens pensionsanstalt, men eljest med två tredjedelar.

Därest denna kungörelse varit gällande före Svahns avgång som läns-

veterinär, skulle han ha ägt tillgodoräkna sig två tredjedelar av sin tjänstgöringstid såsom distriktsveterinär. Hans sammanlagda tjänstgöringstid skulle därigenom ha kommit att överstiga 30 år, till följd varav han skulle ha varit berättigad till full pension.

Med hänsyn till Svahns långa tjänstetid som distriktsveterinär samt då hans avgång från länsveterinärtjänsten ägt rum så kort tid före angivna kungörelses ikraftträdande, måste det anses skäligt, att Svahn i fråga om beräkningen av sin tjänstetid måtte komma i åtnjutande av de i kungörelsen stadgade förmånerna.

Riksdagen har i ett tidigare fall medgivit, att en länsveterinär, som avgått före kungörelsens ikraftträdande, fått tillgodoräkna sig tjänstgöringstid som distriktsveterinär. Vid 1933 års riksdag tillerkändes f. d. länsveterinären Emil Hilding Vejzens (se Kungl. Maj:ts proposition nr 235 7:0) en tilläggs-pension å 1 068 kronor, varigenom hans sammanlagda pensionsbelopp kom att uppgå till samma belopp som pensionsunderlaget. Vejzens, som avgick den 1 januari 1933, hade då tjänstgjort som länsveterinär i 19 år samt dessförinnan innehått befattning såsom distriktsveterinär i likaledes 19 år. I sitt utlåtande över propositionen har statskontoret åberopat Vejzens långa tjänstgöringstid såsom distriktsveterinär. Statskontoret har såsom ett ytterligare skäl för tillstyrkande av den åt Vejzens yrkade tilläggs-pensionen anfört, att Vejzens kvarstått i tjänst efter det 1931 års riksdag fattat beslut om förstatligande av distriktsveterinärtjänsten. Det synes oss emellertid ej böra tillerkännas någon avgörande betydelse åt detta sistnämnda förhållande. 1933 års kungörelse tillkom likväl först efter det Vejzens avgått. Då så förhållandevis kort tid förflutit mellan Svahns och Vejzens avgång, måste det anses obilligt att på olika sätt behandla de båda likartade fallen. Det är ju likväl obestridligt, att 1931 års lagstiftning ej berör länsveterinärernas pensionsrätt i och för sig.

Det är givet, att en retroaktiv tillämpning av en pensionslagstiftning lätt kan få prejudicerande betydelse och därför i många fall bör undvikas. I föreliggande hänseende torde man ej behöva frukta en dylik följd av ett bifall till motionen. Såvitt kunnat utrönas, förefinnes det förutom Svahn endast ytterligare en länsveterinär, för vilken samma förmån kan ifrågakomma.

Vid avgörandet av frågan torde hänsyn även böra tagas till Svahns personliga och ekonomiska förhållanden. Svahn har under de senaste åren lidit av njursjukdom och svårartad reumatism, till följd varav han icke varit i stånd att utöva privat praktik i nämnvärd omfattning. Han har även för sin sjukdom tidvis nödgats undergå vård å kuranstalt, vilket medfört dryga extra kostnader. Den till Svahn utgående pensionen har under sådana förhållanden visat sig otillräcklig.

På grund av vad sålunda anförts får undertecknad hemställa.

att riksdagen måtte besluta tillerkänna f. d. länsveterinären Carl Alfred Svahn — utöver honom författningsenligt tillkommande pension — en tilläggs pension å allmänna indragningsstaten till belopp av 888 kronor för år.

Stockholm i januari 1935.

D. Pettersson.

I motionens syfte instämmer:

Israel Lagerfelt.

Bilaga.

F. d. länsveterinär C. A. Svahn från Linköping har av undertecknad under de senaste åren upprepade gånger behandlats för sjukdom: anfall av njursten med åtföljande lunginflammation och hjärtsvagheter samt svårartad reumatism — uratisk diates —. Han företer vid idag med honom företagen läkarundersökning tecken av chron. myocardit — samt klagar över höggradiga reumatiska smärtor i höfter och ben, vilket allt gör, att hans förmåga till förvärvsarbete är i mycket hög grad nedsatt, vilket härmed på heder och samvete intygas.

Linköping den 15 nov. 1934.

H. Tham,
leg. läkare.

